

Сълзитѣ, страха и покаянието на слугата причинили такъва жалостъ на добросърдечната царевна, щото като му дала достатъчно количество разноски, казала му да са избави какъ самъ знае. Виновникътъ същата нощъ бѣгалъ изъ Москва и отишълъ споредъ както узнали послѣ въ Вологдѣ.

Сутринтъ, като са неявилъ въ назначения часъ Юрловъ, господаря пратилъ у царевнята за да го повикатъ; царевнята отговорила, че не могла да го види нето вчера нето днесъ и незнае дѣ са е изгубилъ. Негово величество, като са видѣлъ съ нея казалъ ѝ, че тозъ младъ чловѣкъ засрамилъ цѣлиятъ дворецъ съ постыжката си и че трѣбвало за примѣръ да са накаже; напротивъ, той може навсѣгда да пребѣде бездѣльникъ, крадецъ и неспособенъ за никаква длъжностъ. Царевнята са признала че е виновната казала че сама допустнала Юрлову да бѣга; поговорила обаче, че неговитѣ сълзи и покаяние омекотили сърдцето ѝ. Монарха ѝ направилъ доста строга бѣлѣжка; тѣй въ същото време и казалъ, че нейната постыжка може би съвсѣмъ и завсегда да убие този младъ чловѣкъ, когото слѣдъ време, слѣдъ поправянието му, имало възможностъ да занеме една каквато и да била добра работа.

Работата на Петра въ една фабрика.

Петъръ I., като ввелъ всичкитѣ полезни заведения въ Руссия, съ голѣма охота посѣщавалъ фабрикитѣ и майсторскитѣ домове; той насърчавалъ